

RECENZIÓK

BACSA Gábor

A rendőrképzés 1945–1950

A második világháború utáni években Magyarországon – a szovjet hadsereg jelenléte által támogatottan – a korábbi államparátust felszámolta a többszörösen nevet változtató Kommunisták Magyarországi Pártja (KMP), majd a Magyar Kommunisták Pártja (MKP), végül pedig a Magyar dolgozók Pártja (MDP) által vezetett baloldali koalíció. A magyarországi proletárdiktatúra létrehozásának részét képezte a rendvédelem átalakítása, ezen belül pedig a rendőrképzés. A háború előtti helyzethez képest megdöbbentően alacsony általános műveltségű és felületes szakmai ismeretekkel rendelkező új személyi állomány gyors és felszínese, de tömeges méretű felkészítése alkotta az 1945 és 1950 közötti rendőri képzés lényegét a tiszti, az altiszti és a legénységi szinten egyaránt. Ezt a felkészítést mutatja be a tanulmány. A szerző plasztikusan érzékelteti azokat az anyagi természetű nehézségeket, amelyek a – háború által lepusztított ország siralmas körülményeiből fakadóan – a vizsgált időszak rendőri képzését végig kísérték.

BENCSIK Péter

A kisebb határszéli forgalom Magyarországon és a szomszédos államok közt 1898–1941

A gazdag jegyzetapparátussal létrehozott tanulmány részletesen bemutatja a kishatárforgalom kialakulását. A Kárpát-medencében lezajló változások jelentős mértékben befolyásolták a kishatárforgalom alakulását. A dualizmus időszakában létrehozott határforgalmi forma az utódállamok magyarellenes politikájának az időszakában is jól vizsgázott. Rugalmasan volt alakítható az előnytelenül megváltozott körülmények között is. Viszonylatonkénti sajátosságokkal tarkított formáció jött létre a Kárpát-medencében, melyet nyugodtan nevezhetünk a térség sajátosságának. E helyzet egyenes következménye volt a sokféle kishatárforgalmi utóknávról létrejött. A kárpát-medencei kishatárforgalom fejlődése azonban nem volt mentes a leszálló ágaktól sem. Végül is a kishatárforgalmi rendszer jól szolgálta a nemzeti, regionális és familiáris kapcsolatokat kettészelő trianoni határok által okozott hátrányok enyhítését. A dualizmus kori szabad mozgás melléktermékeként született kishatárforgalom a trianoni békediktátumot enyhítő kiskapuvá vált, legalábbis a határmenti lakosság számára. A kishatárforgalmat az utódállamok legsovínisztább körei ugyan ideig óráig képesek voltak felfüggeszteni, azonban olyan elemi érdekek fűződtek e sajátos határforgalmi formához, hogy előbb-utóbb kénytelenek voltak teret nyitni a határmenti személyek és áruk könnyített átlépésének. A kishatárforgalom a totális diktatúra rendszerében élő német birodalomban is működött az Anschluss után.

BERKI Imre

Az 1956–57 évi sortűzek rövid története

A szerző a magyarországi 1956-os forradalom kapcsán, illetve azt követően a tüntető tömegekre leadott sortűz jellegű fegyverhasználatokat igyekezett tényszerűen leírni. Ezen események sorában nem csupán klasszikus sortűzek találhatók, hiszen előfordult, hogy repülőgépek fedélzeti fegyvereiből lötték a tüntetőket. A szerző nem foglalkozik a korszakot átható ideológiai gondolattal, nevezetesen „az osztályharc folyamatos éleződésével”, amely az államhatalom drasztikus tetteinek képezte az elméleti alapját. Nem foglalkozik továbbá a magyar pártállam létrehozásában és működtetésében a Szovjetunió szerepével. Csak a sortűzek kapcsán előforduló szovjet katonai jelenléte rögzíti. A sortűzek leírása önmagában minősíti az eseményeket, hiszen tömegek spontán megmozdulásáról volt szó, amely az államhatalom formája ellen irányult. Erre pedig a hatalom fegyverhasználatával válaszolt még a forradalom leverése után is.

BODA József

A nemzetközi oktatás és képzés története a magyar rendvédelmi szervezeteknél

A szerző – a történelmi visszatekintéstől eltekintve – a magyar rendvédelem nemzetközi jellegű képzésének fejlődését mutatja be. Bemutatásra kerülnek a rendvédelmi testületeknél és a rendvédelmi képzés intézményeinél megvalósított nemzetközi tartalmú képzések, valamint azok az intézmények, amelyeket a nemzetközi képzés megvalósítása érdekében hoztak létre. Az írásból egyértelműen kiderül, hogy a magyar rendvédelem nyugattól való elzárását és a Szovjetunió képzési rendszeréhez igazítását fokozatosan az Észak Atlanti centralizáció váltotta fel. Ez a folyamat több lépcsőben és nyugati szellemi valamint pénzügyi támogatással valósult meg. A szerző álláspontja szerint a közép-európai országcsoport regionális központjává fejlődött a Magyar Köztársaság a rendvédelem nemzetközi tartalmú képzése terén.

BODA József

A terrorizmus rövid története és az ellene való fellépés lehetőségei

A szerző dióhéjban mutatja be a terrorizmus történetét és jelenlegi helyzetét. Igyekezett egzakt módon feltárni a problémát. A szerző a magyarországi helyzet bemutatásával sem maradt adós. Ismertette mindazon intézményeket amelyek a Magyar Köztársaságban a terrorizmus elleni küzdelem irányításában és megvalósításában részt vesznek. A tanulmányban felsorolásra kerültek az Európai Unió azon döntései is, amelyek a terrorizmus elleni küzdelemben mérvadók. Az írás a Terrorizmus elleni összefogás nemzetközi lehetőségeinek a taglalásával zárul.

BOTOS János

A belügyminisztérium tevékenységének főbb jellemzői 1912–1926 között

A vizsgált időszakban a Magyar Királyság belügyminisztériuma a magyar állam egyik kulcsfontosságú intézménye volt. Ezért egyes miniszterelnökök a saját kompetenciájukba vonták a tárca vezetését. A minisztérium hatáskörébe tartozott a közigazgatás, a rendvédelem, a közegészségügy, a szociális ellátás, a képviselőválasztások lebonyolítása, a társadalmi szervezetek és a pártok felügyelete. 1912 és 1926 között 25 vezető állt a tárca élén. A Magyar Királyi Belügyminisztériumban évente átlag 200 000–300 000 aktát dolgoztak fel, amely a kormányzati iratforgalom 1/5-ét képezte. Az ügyforgalmat – a számvevőségi, segédhivatali és berendelt tisztviselőket is figyelembe véve – mintegy 300–350 fő bonyolította le. A minisztérium munkatársai körében a tárca által irányított szakterület kiválóságai tevékenykedtek (pénzügyi és közigazgatási szakemberek, orvosok, mérnökök, csendőr- és rendőrtisztek). A minisztériumban – egy-egy szakterület hatáskörére szervezve – főosztályok, alárendeltségükben pedig osztályok működtek. Az iratkezelést a segédhivatalok látták el, a számvevőség pedig a működés pénzügyi feltételeit biztosította. A vizsgált időszak dualizmusra eső részében – a háborús teendőktől eltekintve – a városi

törvény és a rendőrségi törvény előkészítése képezte a legjelentősebb elméleti munkát a tárcánál. A KÁROLYI-kormány időszakában – a népjóléti és munkaügyi minisztérium felállításával – a vonatkozó jogkörök a belügyi tárcától átkerültek az új minisztériumhoz. A belügyi tárcán belül pedig – a rokon ügkörű főosztályok irányítására – főcsoportok létrehozását tervezték. Ezt ugyan a gyakorlatban már a Tanácsköztársaság időszakában valósította meg a tárca Belügyi Népbiztossággá átkeresztelése nyomán. A tárca ekkor – a korábbi feladatai mellett – megkapta a vasúti- és vízi közlekedés, illetve a Vörös Őrség felügyeletét is. A belügyi tárca a Tanácsköztársaság veresége nyomán viszonylag zökkenőmentesen visszaállt a korábbi kerékvágásba. Feladatát a közigazgatás és a rendvédelem irányítása alkotta. A főcsoportokat megszüntették. Az érdemi kidolgozó munka – az új körülmények figyelembe vételével – a háború előtti elméleti tevékenységre alapozva folyt tovább. Ide sorolható az ország közigazgatásának az átalakítására irányuló javaslat, a rendőrség államosítása stb. 1925 végére létrejött – a trianon utáni körülményeket figyelembe vevő – a tárca szervezeti és működési rendjére vonatkozó szabályozás is.

ERNYES Mihály

A rendvédelmi szakkifejezések múltja

A rendvédelem kontra rendészet vita terminológiája történelmi gyökereinek a feltárásához járult hozzá a tanulmány. Döntően a kiegyezés és a második világháború közötti magyar polgári rendvédelmi szakirodalomra támaszkodva igyekezett bemutatni a szerző a korabeli szakmai terminológiát. Nem egyszerűen fogalom, illetve kifejezés-gyűjteményt, esetleg azok magyarázatát hozta létre a szerző. Szélesebb összefüggésben az érintett művek lényegét és a korabeli szakmai körülményeket is bemutatva vizsgálta a szakterminológia történetét az alkotó. A rendvédelem kontra rendészet vita állásán ugyan már nem változtat a tanulmány mert az lényegében eldőlt a rendvédelem javára. A rendszerváltást kapcsán létrehozott terminológiát átvette a köznyelv a média és a jogalkotás is. Az 1990 óta keletkezett valamennyi releváns jogszabályunk tartalmazza a rendvédelem kifejezést. A határőrség átlényegülésének (fegyveres erőből fegyveres testületté alakulásával) jogszabályi tükröződése kapcsán pedig az alkotmány részévé vált a kifejezés.

GÁSPÁR László

A határőrség képzési rendszerének változásai 1945–1956

A magyar állam történetében a vizsgált időszak a polgári magyar állam felszámolásának és a pártállami rendszer kiépülésének az ideje. A szovjet típusú államvédelmi szervezet magyarországi létrehozásának a részeként jött létre az Államvédelmi Hatóság szervezeteként a korábitól eltérő jellegű határőrség, amely a Határrendőrség és a Honvéd Határvadászok fúziójából alakult ki. A szerző sokoldalúan és alaposan mutatja be a határőrizeti szakkiképzés tartalmát és szervezeti kereteit a személyi állomány valamennyi kategóriájára vonatkoztatva. A tanulmány rávilágít arra a történelmi tényre is, hogy az államapparátus régi – de a baloldal számára politikailag megbízhatatlan – munkatársainak a helyét, az általános műveltség és a szakmai ismeretek hiányával küszködő új munkatársak töltötték be. A kiképzésnek ehhez a színhez kellett igazodnia, ugyanakkor pedig a működéshez szükséges minimális szakismeretek átadására is alkalmasnak kellett lennie. E nem mindennapi helyzetet oldotta meg többé kevésbé sikeresen a korabeli kiképzés.

KISS István Géza

A Magyar Királyi Pénzügyőrség lökiképzése

Adalékok a Magyar Királyi Pénzügyőrség 1932. évi lökiképzéséhez

A Magyar Királyi Pénzügyőrség története ugyan nem tartozik nemzeti rendvédelem-történetünk feltáratlan területei közé azonban kétség kívül a kevésbé kutatott területek közé sorolható. A tanulmány a magyar pénzügyőrség történetének még ismeretlen területével a szakképzés lökiképzési részével foglalkozik a két világháború közötti időszakban. A szerző több oldalról és alaposan igyekszik feltárni a témát bemutatva a lökiképzés elméleti és gyakorlati oldalát, a felkészítés fokozatosságát és a személyi állománykategóriák differenciált kiképzését. A Magyar Királyi Pénzügyőrség – mint fegyveres rendvédelmi testület – személyi állományának lökiképzési felkészítése a dualizmus időszakára nyúlik vissza. A Magyar Királyi Pénzügyőrségnek a kivételes hatalom időszakában háterszágvédelmi és határbiztosítási feladatokban is részt kellett vennie. E teendők befolyásolták a testület lökiképzésének tartalmát. Ezekre a lökiképzési hagyományokra épült a pénzügyőrség két világháború közötti felkészítése.

NAGY Ákos Péter

A budapesti Rendőrtisztí Főiskola

A tanulmány témaválasztása némileg eltér a Rendvédelem-történeti Füzetekben közöltektől, bár azokkal nem ellentétes. A szerző hallgatói szemszögből, lényegében 1971-től – a Rendőrtisztí Főiskola létrehozásától – tekinti át az intézmény történetét a harmadik évezred kezdetéig. A periodika szerkesztői az intézmény nemrég betöltött 30 éves jubileumára tekintettel adtak helyet a tanulmánynak, mivel egyébként a történelmi eseményeket bemutató írások közzését részesítik előnyben. A tanulmány érdekességét egyrészt a hallgatói látásmód, másrészt pedig az biztosítja, hogy a magyar felsőoktatás részeként csupán néhány évtizede működő intézmény milyen eredményeket ért el a képzés és a kutatás területén. A szerző a kéziratát 2002-ben zárta. Azóta újabb felsőoktatási törvény született és – az állami szféra karcsúsítására irányuló törekvések kapcsán – jelentősen mérséklődött a tanintézetben foglalkoztatottak létszáma, valamint csökkent az intézmény költségvetése is. A Rendőrtisztí Főiskola fennállásának első 30 éves időszakára vonatkozóan azonban jól áttekinthető képet ad a tanulmány.

NAGY György

Rendvédelem és tudomány

A szerző a rendvédelem kapcsán művelt tudományterületeknek a tudományok rendszerében való elhelyezésére tesz kísérletet, elsősorban a hadtudomány és a jogtudomány figyelembevételével. A szerző álláspontja szerint a rendvédelem kifejezés használata a helyes. Ez a tudományterület pedig elkülöníthető a had- és a jogtudománytól egyaránt, bár mindkét irányban átfedések is léteznek. Álláspontja szerint a specifikáció oda vezet, hogy a klasszikus tudományágak rendvédelemmel foglalkozó részei önállóul és a rendvédelem interdiszciplináris diszciplinájába gravitálnak.

PARÁDI József

Rendvédelmi képzési és képesítési rendszere 1867–1945

A polgári magyar állam rendvédelmi képzési és képesítési rendszerét mutatja be a szerző. A rendvédelmi képzési és képesítési rendszer ebben az időszakban nem alkotott önálló rendszert, hanem a közigazgatási rendszer alrendszereként működött. Ugyanazok a szabályok, elvek vonatkoztak a rendvédelmi alrendszerre, mint a közigazgatási rendszer egészére, „csupán” a tartalom módosult a szakterület specifikumainak megfelelően. A képzési és képesítési rendszer – építve a Habsburg bürokrácia szakmai tapasztalataira – a dualizmus időszakába jött létre és a két világháború közötti időszakban vált napjaink számára is példamutató modellé. A tisztviselői rangosztályba sorolt állami alkalmazottaknál – így a rendvédelmi testület tisztjeinél is – a szakirányú diploma csupán előfeltételt jelentett. Erre épült a közigazgatási elméleti és gyakorlati szakvizsgarendszere, amely konkrét elméleti és gyakorlati ismeretekkel vértette fel a közszolgálatra aspirálókat.

PARÁDI József

A magyar rendőrtisztképzés tradíciói 1867–1945

A tanulmány a polgári magyar állam időszakában vizsgálja a rendőrtisztképzést. Ennek kapcsán némi kitekintést is megvalósít a csendőrtisztképzésre. A tisztviselői képesítési követelményrendszerrel fejlődött a rendőrtisztek képzése, amely lényegében a köztisztviselők képzésének képezte egy speciális ágát és egyre inkább az önálló képzés irányába fejlődött. A rendőrtisztek esetében a jogi, illetve a közigazgatási felsőfokú képzettség volt a szakmai képzés előfeltétele. A csendőrtisztek esetében pedig az előfeltételt a katonatiszti végzettség jelentette. E képzettségek birtokában kerülhetett sor a csendőr, illetve rendőrtisztek szakmai felkészítésére a hároméves gyakornoki időszakban az elméleti és gyakorlati közigazgatási vizsgarendszer keretében. A rendőr tisztikar lényegében rendőr tisztviselői kar volt, hiszen a katonai rendfokozatok viselését a rendőrségnél 1944-ben vezették be. Eredetileg a rendőr tiszteket rendőr tisztviselőnek nevezték. A magyarországi rendőrségek államosításával egységesítették a testület tisztjait 1919-ben, de nem a katonai rangokat vezették be, hanem a budapesti rendőrség rangrendszerét tették általánossá. A képesítési követelményrendszer egységesítése tehát – a tisztviselői kar részeként – korábban megvalósult a magyarországi rendőri szervezeteknél, mint a rangrendszer egységesítése.

PARÁDI József

A csendőrtisztképzés és a fizetési osztályba sorolt állami alkalmazottak szakvizsgarendszere Magyarországon

A tanulmány a polgári magyar közigazgatás személyi állománya szakmai képzésének a részeként a szakvizsgarendszer ismertetésébe ágyazva mutatja be. A csendőrtisztképzés rendszerét. A szerző rávilágít arra a körülményre, hogy a csendőrtisztképzés az állami szakvizsgarendszer speciális elemeként működött. A korabeli csendőrtisztképzés nyomán rendkívül jól felkészült megalapozott elméleti és gyakorlati ismeretek birtokában kerülhetett a fiatal csendőrtisztek az első tiszti beosztásukba. A rendszer máig példamutató értékű, melynek hasznát kétség kívül elsősorban Magyarország lakossága élvezte. A tiszti kar magas szakmai tudásszintje megmutatkozott a szervezet eredményességében és abban, hogy csekély létszámmal is hatékonyan tudott működni.

Ifj. PERJESI György

A Magyar Királyi Csendőrség létszámának alakulása 1938–1945

A szerző a hazai és nemzetközi politikai események, a terület-visszacsatolások és a második világháború magyarországi harcainak tükrében vizsgálja a testület szervezetenkénti módosításait, valamint az abból fakadó létszámváltozásokat. A csendőrség személyi állománya háborús veszteségeit és a békeidőszak üldöztetéseiből fakadó létszámvesztéseket igyekezett a szerző feltárni és bemutatni, melynek során valószínűleg támaszkodhatott édesapja személyes élményeire és az általa gondozott biográfia adataira. A szerző írásában úgy foglal állást, hogy a csendőrséget elítélő rendelet hatálytalanságával a testület becsületét helyreállították.

SÁGI Zoltán

Egyenruha mint tradíció a Magyar Rendőrségnél

A szerző az egyenruhás fegyveres testületek működésének fontos elemével a tradícióval pontosabban annak az öltözködésben megvalósuló hatásaival foglalkozott dolgozatában. A magyar rendőrség jelenleg a hagyományvesztés útján jár az öltözködés tekintetében is. A nemzeti és testületi jelleg háttérbe szorítása okainak vizsgálata messzire vezetne. Tény azonban, hogy a nem túl hosszú államiságra visszatekintő izraeli rendvédelmi szervezetek egyenruháján is több nemzeti jelleg lelhető fel, mint az 1000 évet meghaladó magyar állam rendvédelmi ruháin. Amennyiben a forma a tartalommal valóban összhangban áll, úgy a magyar rendőrséget a nemzeti kultúrától idegen zsoldos szervezetnek kellene tekinteni, amelynek az öltözködési kultúrája a tengeren túli egyenruha divat követésében merül ki igazodva az előállító cégek ökonomikus igényeihez. A szerző szemléletesen bemutatja, hogy milyen fontos egy ország rendvédelmi testületeinek formaruházatában a nemzeti és a testületi jelleg. Ezeket külföldi példákkal is alátámasztja, illetve a pártállami időszakot megelőző gyakorlatot is ismerteti.

SUBA János

A Magyar Királyi Csendőrség létszámának tervezett felemelése 1918-ban

A szerző az Osztrák-Magyar Monarchia hadereje vezetésének az elképzeléseit tárta fel a harctevékenység lezárását követő időszakra vonatkozóan. A katonai vezetés világosan látta, hogy a háborús időszakból a békeidőszakba történő átmenet nem lesz zökkenőmentes. Az uralkodó előzetes jóváhagyásával tervet dolgoztak ki az osztrák és a magyar kormány számára mindkét csendőrség létszámának jelentős és ideiglenes felduzzasztására, abból a célból, hogy e szervezetek alkalmassá váljanak a katonatömegek leszerelésére, illetve a korábbinál jelentősebb karhatalmi feladatok ellátására. Annak ellenére, hogy a terv kivitelezése jelentős pénzügyi forrásokat igényelt, mindkét kormány egyetértett annak kivitelezésével. Magyar részről a horvát bánnal is sikeres egyeztetés valósult meg. A történelmi események felgyorsulása nyomán azonban már nem maradt idő az előrelátó tervek megvalósítására. A vesztes háború katonai és civil tömegeinek az elégedetlenségének a magyar rendvédelmi szervezetek valószínűleg akkor sem tudtak volna gátat szabni, ha felduzzasztott létszámmal működtek volna. A póttartalékosokkal kiegészített és az eredeti hivatásos állomány töredékével rendelkező csendőrség pedig elvesztette befolyását az események alakulása felett. Talán mégis másképp alakult volna a Kárpát-medence sorsa, ha a katonai vezetés elképzelését sikerült megvalósítani.

rült volna megvalósítani? Ma már kideríthetetlen azonban az elgondolás mindenképpen érdekes színfoltja az osztrák és a magyar történelem összezavarodott időszakának. A tervezet egyben bizonyíték a korabeli szakmai vezetés magas színvonalának, előrelátásának és körültekintésének.

SUBA János

A magyar katonai vezetés elképzelése a határőrizeti csapatok megszervezésére 1918-ban

A kivételes hatalomról szóló 1912/LXIII.tc. nyomán megkezdődött a Magyar Királyságban is a határőrizet felkészítése a kivételes hatalom időszakára. Mivel a Magyar Királyságban nem a porosz mintát követő osztrák modellt vették át, hanem a brit gyakorlatot követték – amely szerint a kivételes hatalom nem a haderő, hanem a polgári közigazgatás kezébe került – ezért a rendvédelem a hadművelési területek kivételével a kivételes hatalom időszakában is a polgári közigazgatás fennhatósága alatt maradt. Ettől függetlenül azonban a Magyar Királyság veszélyeztetett határszakaszain áttértek a katonai határőrizetre, amely azt jelentette, hogy a határőrizetben részt vevő rendvédelmi erők a területileg illetékes hadtestparancsnokság alárendeltségébe kerültek. Erre a felkészülést pedig már békeidőszakban megkezdték. E rendszer tapasztalatait dolgozta fel a szerző dolgozatában.

SUBA János

Honvédelmi határszolgálat

A szerző írását alapvetően két forrásra alapozta. Nevezetesen PARÁDI József: A magyar állam határőrizete 1920-1941. Kandídátusi értekezés (MTA), kézirat. Budapest, 1990 és a Hadtörténelmi Intézet levéltárában a vonatkozó katonai körlet (korábban vegyesdandár) parancsnokság okirataira. Emellett a vizsgált időszak katonai és katonapolitikai alaphelyzetének tekintetében a szerző DOMBRÁDY Lóránd – TÓTH Sándor: A Magyar Királyi Honvédség 1919-1945. Budapest, 1987, Zrínyi Katonai Kiadó. monográfiára, a vizsgált téma konkrét kivitelezésének bemutatása tekintetében pedig Honvédelmi határszolgálati utasítás a m. kir. honvédség, a m. kir. csendőrség, m. kir. pénzügyőrség és az állami erdészet számára. Budapest, 1940, Magyar Királyi Honvédelmi Minisztérium. szabályzatra támaszkodott. A publikáció formai tekintetben eltér a megszokottól, mivel rendkívül gazdagon bányik az idézetekkel, már-már egy miniatűr kresztomátia benyomását kelti az alkotás. Ugyanakkor a mű érthető, logikus jól mutatja be a két világháború közötti honvédelmi határszolgálat lényegét és főbb elveit, a gyakorlati elvárásokat. A szerző érdeme, hogy a különböző művekben és kéziratokban rejlő információkat logikus sorrendbe szedte. Az információk feltárása azonban döntően azon szerzők érdeme, akik a forrásirodalmakat publikálták.

VARRÓ István Tamás

Hatvan éves a Magyar Királyi Csendőrség: elhangzott 1941. február 14-én 17.30 perckor

PINCZÉS Zoltán csendőr ezredestől a Magyar Rádióban BP.I. adón

A forrásközlemény értékes információkat nyújt a Magyar Királyi Csendőrségről. Még fontosabb talán azon információ, amely bepillantást enged azon szemléletmódba, amellyel az illetékesek a legfontosabb korabeli magyar rendvédelmi testülettel foglalkoztak. A szerző ugyan csupán érintőlegesen tér ki a Magyar Rádió műsorszerkesztő mechanizmusára, mégis érdekes adatokat tudhat meg az olvasó a Magyar Rádió működéséről. A legfontosabb információ azonban a publikált anyag szellemiségében rejlik. Nevezetesen a műsorszerkesztők célja nem a tömeghangulat kiszolgálása, a nyereség hajszolása volt, hanem tudományos népszerűsítő stílusban igyekeztek egzakt ismereteket nyújtani a hallgatóságnak. A Magyar Királyi Csendőrségről szóló műsor meghallgatása nyomán a rádióműsor élvezőinek nem csupán az általános intelligenciaszintje gyarapodhatott a csendőr szervezettípus európai történetére vonatkozóan (ezzel napjaink magyar értelmiségének többsége sincs tisztában), hanem a hallgatók a Magyar Királyi Csendőrség tevékenységéről, a közigazgatásban betöltött szerepéről is többet tudtak, mint amit a műsor sugárzását megelőzően ismertek. Úgy tűnik a Magyar Rádió értékeket igyekezett közvetíteni a hallgatóinak, a szerkesztés vezérelvét valószínűsíthetően nem a profit és nem a népszerűség képezte